

Katarina Bangata den 3 mars 1986

Till rikspolisstyrelsen
länskriminalavdelningen

Arkivarie [redacted]
[redacted]
[redacted]

Betr. tips ang. mordet på statsministern

Fredagen den 24 januari 1986 fanns på buss 59 kl 1900 i riktningen Gamla stan en man, som ungefär motsvarar det signalement tidningarna utsände 1986-03-02. Mannen var i 40-årsåldern - möjligen 35 - kraftigt byggd och bredaxlad samt gjorde ett buffligt intryck, var inte alkoholpåverkad men primitiv, plump, kanske en "knäppis". Han bar en trekvartslång, mörkblå täckjacka av vindtyg etc och stålbågade - möjligen runda - glasögon. Ansiktet var brett med kraftig haka och tunna läppar. Han bar någon sorts skärmhätta med nedfällda öronlappar, inte pälsmössa utan troligen kepsmodell. Kroppslängden stämmer inte med det utsända signalementet, ty mannen var 170 cm eller därunder.

Mannen satt längst t h längst fram i bussen vid mitt påstigande framför huvudpostkontoret. Han hade troligen trakasserat den svarte chauffören länge och var i full färd med att lova döda denne vid ändhållplatsen. Skällsorden haglade, som "svartskalle" etc. Fig. 1. Fig. 2. Fig. 3. Då jag har fotografiskt minne minns jag även den c. 70-årige, vitmustascherade, rödnäste mannen med sin fru, som sittande i bussens mitt på dess vänstra sida, var vittne till det hela (paret steg småningom av vid Ringvägen, sedan det gratulerat mig till att ha sopat till busen).

Mannen reser sig - för vilken gång i ordningen vet jag ej - och börjar rycka, dra och slå på chauffören med fara för passagerarnas väl. Fig. 4a och b. Döds-hoten haglade. Jag som väger 105 kg övervägde en dagsedel mitt i lymmelns ansikte, men hejdade mig vid åsynen av de stålbågade glasögonen - möjligen runda. Blind ville jag inte göra honom. Det var minus 15 grader och alla var tjockt påpälsade. Fig. 5.

I stället slungade jag ner mannen på hans plats, varvid jag vred min överkropp så olyckligt i spiral, att ett muskelfäste vid vänster revben brände till olidligt. Smärtan tvang mig att sätta mig på soffan tre, framifrån räknat. Mannen följde efter och lät bägge de vantförsedda knytnävarna med all kraft daska ner på mitt tjockt påpälsade huvud. Fig. 6. Till skillnad från min bild var öronlapparna till följd av den stränga kylan fast knutna under hakan. Jag kände knappt slagen.

Redan vid Centralstationen hämtades mannen av bussen av två eller tre uniformerade polismän, varefter passagerarna andades ut. Man tackade mig.

Händelsen ägde rum, gissar jag, fredagen den 24/1. Att det var 1900 vet jag. Ett viktigt brev hade postats till Allmänna reklamationsnämnden, daterat den 22/1, och skulle vara ARN till handa kommande måndag. Försiktigtvis kan tiden sträckas två veckor fram och bak. Två kortisonsprutor hade nyligen erhållits mot en värkande axel, som knappt tillät boxning, vilket irriterade. Klarapolisen bör erinra sig mannen och tillfället. De stålbågade minns jag så väl eftersom jag ville slå där.

[redacted]

860302
A1

TACKSAM FÖR UPPLÖSN. PÅ NJ. FÖRMIT DENNE MAN

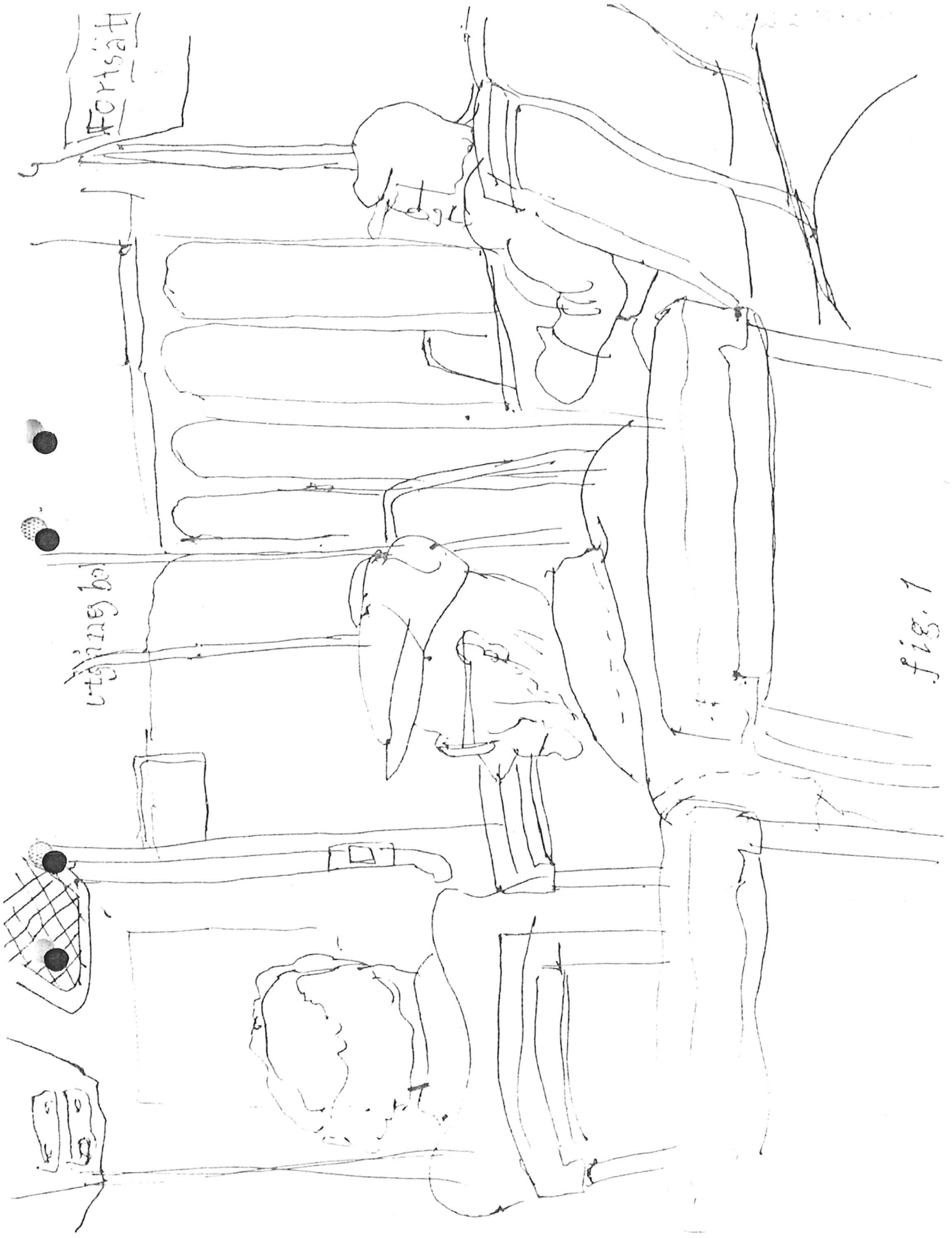

fig. 1

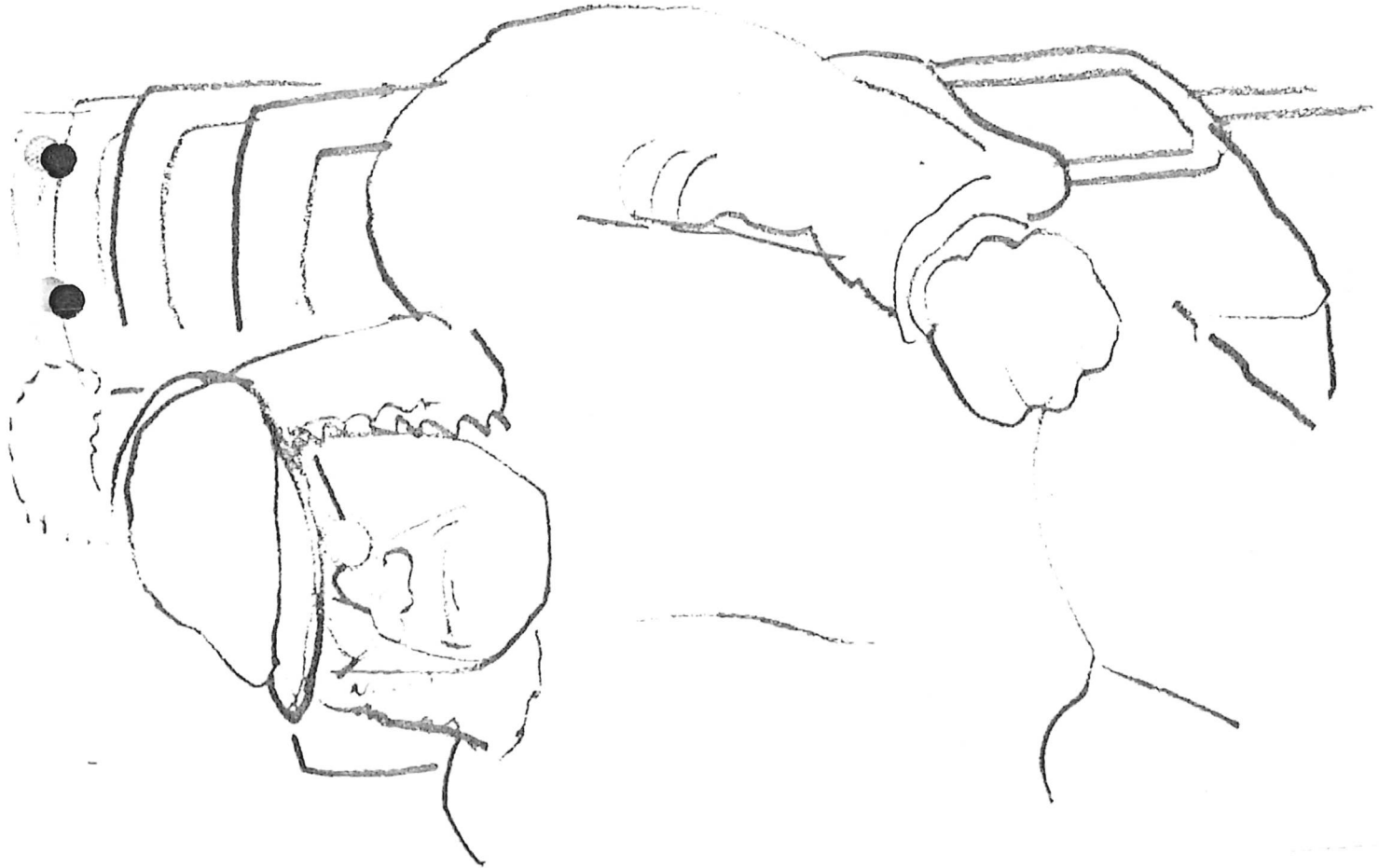
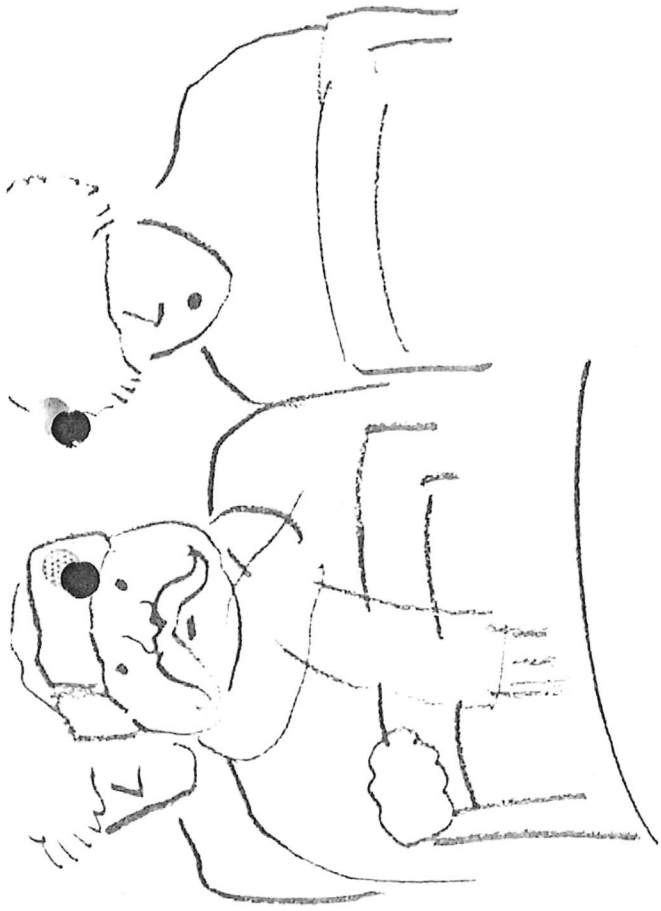

fig. 2

fig. 3

D. 23-10

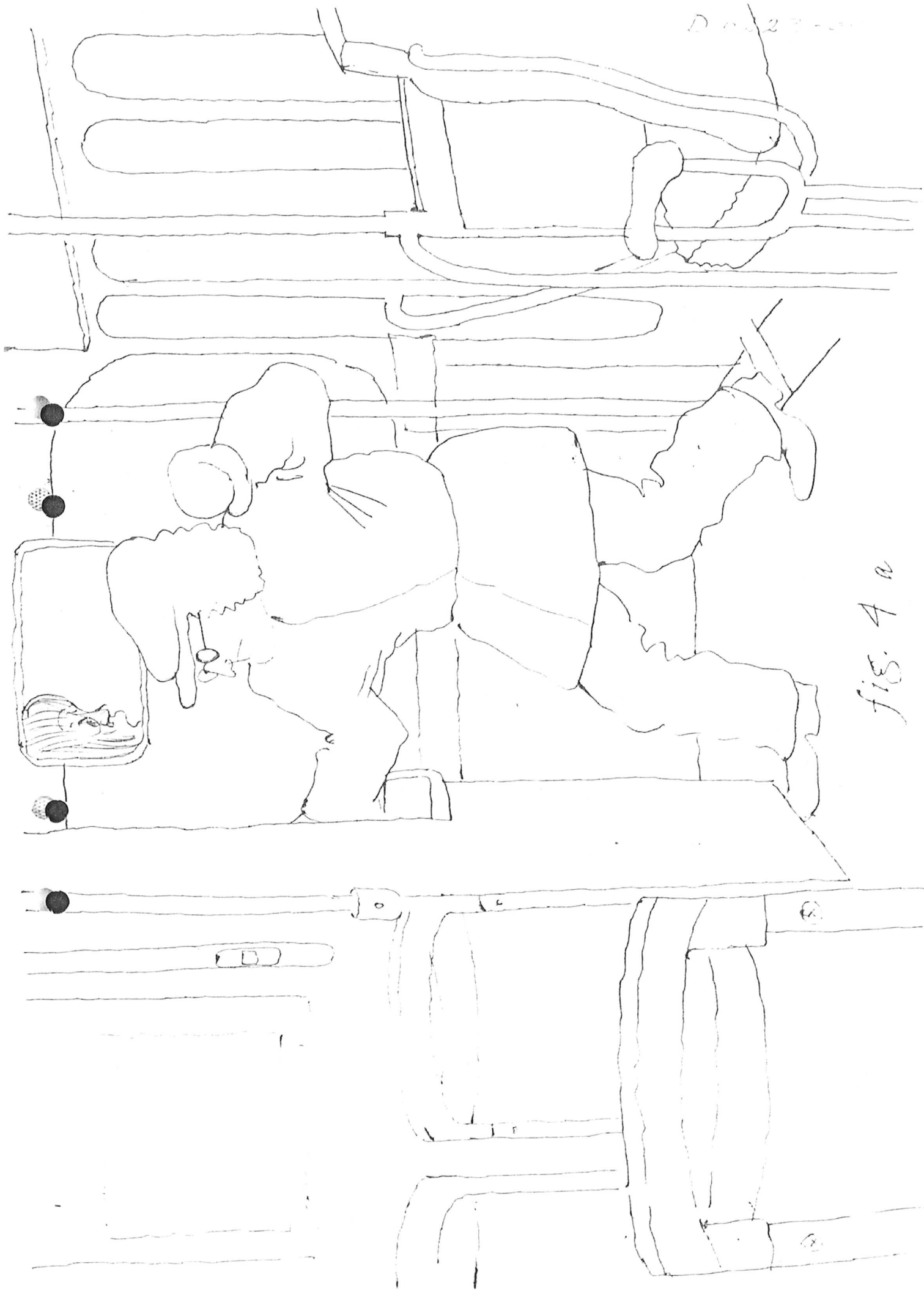

fig. 4 a

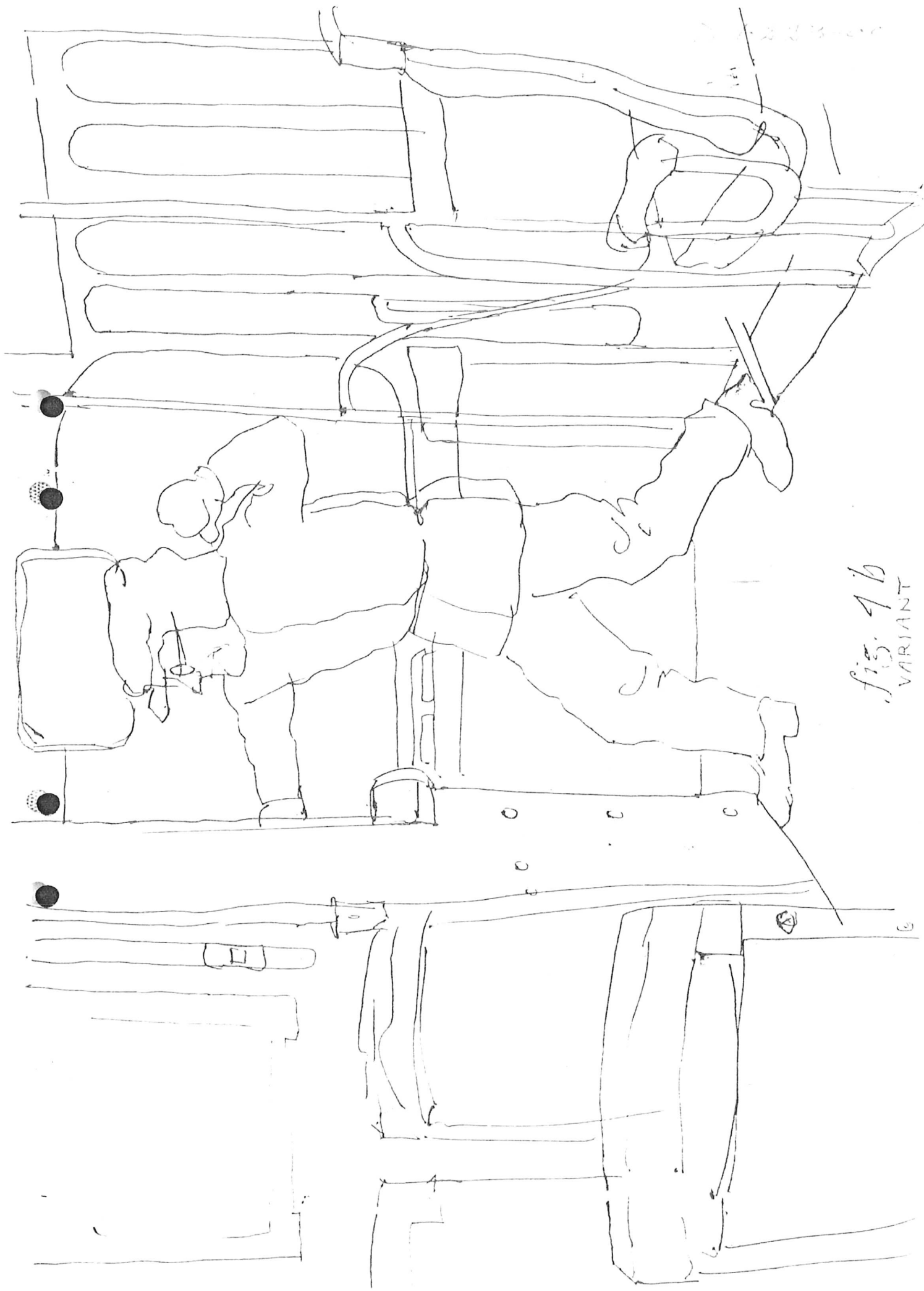

fig. 4b
VARIANT

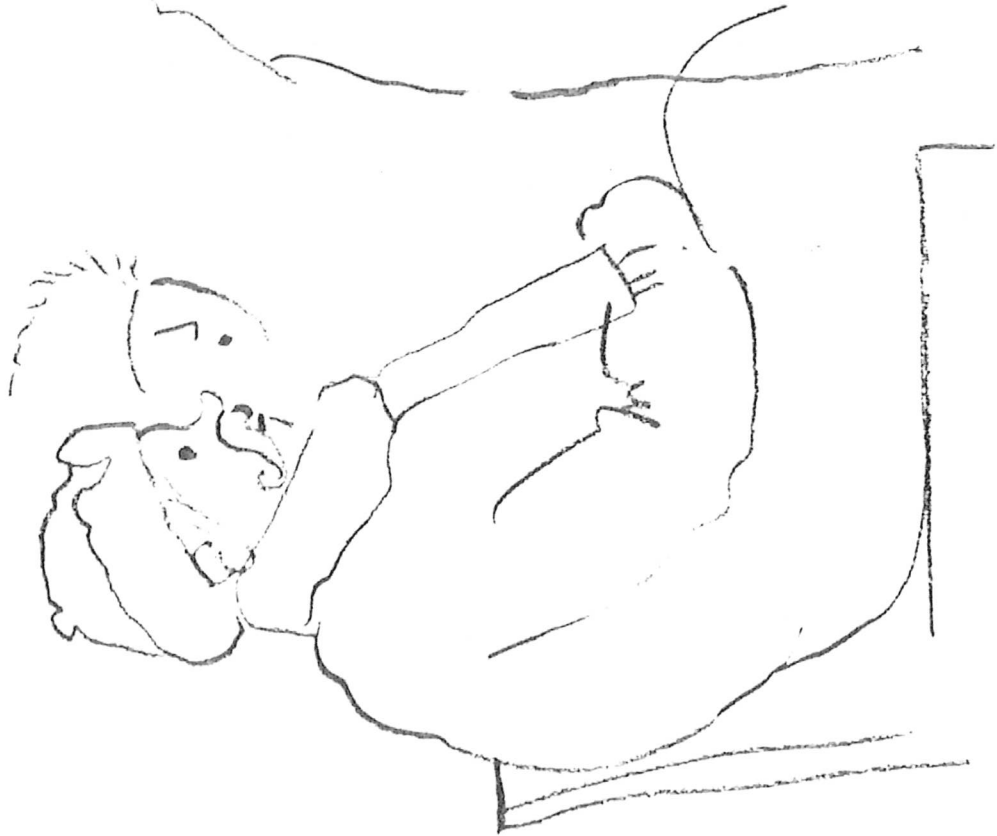
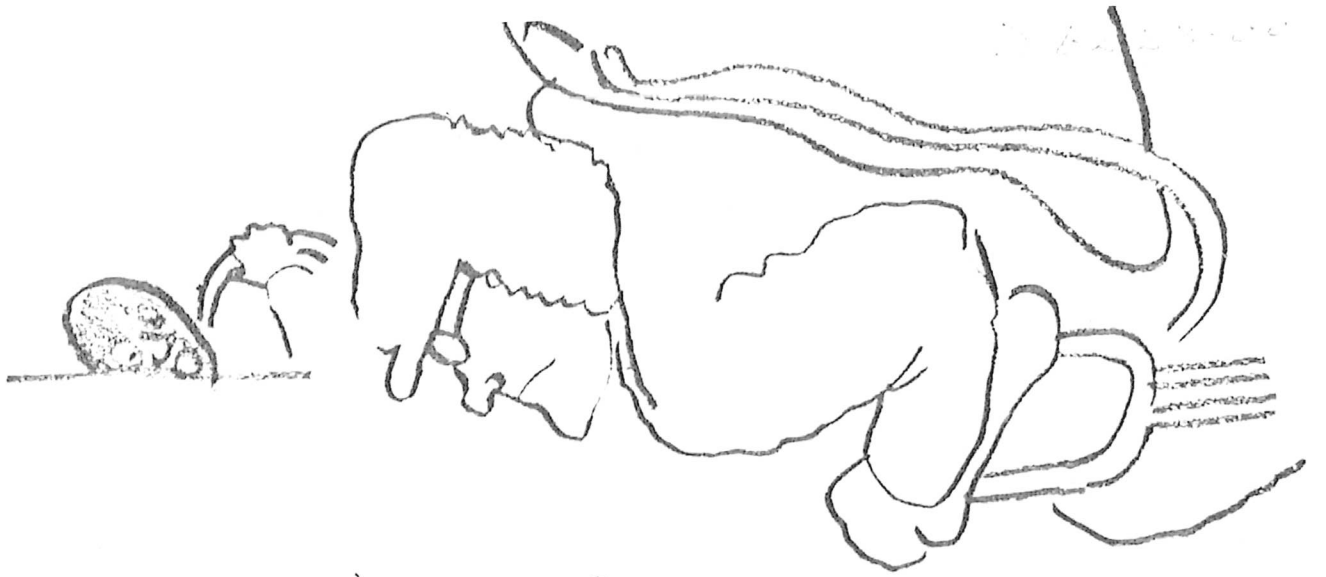

fig 5

fig. 6